

УДК 343.1
DOI 10.31732/2708-339X-2023-07-79-85

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПІДСЛІДНОСТІ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Григорчук М. В.,

кандидат юридичних наук, професор кафедри державно-правових дисциплін,
Університету «КРОК», м. Київ, вул. Табірна, 30-32, 03113, Україна,
e-mail: muroslavgv@livekrokedu.onmicrosoft.com
ORCID: 0000-0003-0523-030X

Мулик К. Т.,

аспірант, ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК»,
м. Київ, вул. Табірна, 30-32, 03113, Україна,
e-mail: k188616@gmail.com
ORCID: 0000-0001-7197-0061

PROBLEMS OF DETERMINING JURISDICTION: THEORETICAL AND LEGAL ASPECT

Hryhorchuk M.V.,

PhD in Law, Professor of the Department of State and Legal Disciplines,
Higher Educational Institution "University of Economics and Law "KROK", 30-32 Taborna str., Kyiv, 03113, Ukraine,
e-mail: muroslavgv@livekrokedu.onmicrosoft.com
ORCID: 0000-0003-0523-030X

Mulyk K.T.,

PhD student, University of Economics and Law "KROK", 30-32, Taborna str.,
Kyiv, 03113, Ukraine,
e-mail: k188616@gmail.com
ORCID: 0000-0001-7197-0061

Анотація. Стаття присвячена дослідженню окремих проблем, пов'язаних із реалізацією органами досудового розслідування своїх повноважень щодо питань, визначених підслідністю відповідно до положень статті 216 КПК України. Відомо, що успішний розгляд кримінальної справи залежить від оптимально сформованих матеріалів досудової підготовки стороною обвинувачення. Вагоме значення цього процесуального інституту та відсутність єдиного підходу до розуміння поняття «підсудність» обумовлює актуальність дослідження даної проблеми та з'ясування його змісту на теоретико-практичному рівні. Своєю чергою, до уваги повинні також братися юридичні властивості справи, що співвідносяться з компетенцією суду щодо визначення самої підсудності. У статті проаналізовано порядок проведення розслідування та визначення підслідності суб'єктами досудового розслідування, визначено проблемні аспекти цієї стадії відновлення права, порушеного злочинними діями. Проаналізовано роль прокурора як особи, що здійснює процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, у контексті обсягу наділених повноважень щодо вирішення питання підслідності та подальшого судового розгляду. Визначена тема зумовлена наявністю проблематики, поєднаної в слідчій і судовій практиці, пов'язаній з надто широким тлумаченням і застосуванням кримінально-процесуальних норм. Компетентне вирішення питання про підслідність гарантує дотримання принципів верховенства права при розслідуванні злочинів, недопущення зволікань при передаванні кримінальних проваджень від одного органу досудового розслідування іншому. На ці дні набуває актуальності науково-практична полеміка навколо проблем, пов'язаних з визначенням підслідності з боку різних управлених органів. Автори дійшли висновку про відсутність системного підходу законодавця до розв'язання проблемних питань на етапі визначення підслідності, що впливають на формування доказової бази під час досудового і судового провадження. Здійснено аналіз судової практики, яка доводить актуальність обраної теми дослідження та подальшої наукової розвідки в обраному напрямку. Адже якість провадження судового розгляду в кримінальних справах у значній мірі залежить від результатів проведення неупередженого і повного досудового розслідування.

Ключові слова: підслідність кримінальної справи; кримінально-процесуальний порядок; допустимість доказів; достатність доказів, досудове розслідування, суб'єкти досудового розслідування.

Формул: 0, **рис.:** 0, **табл.:** 0, **бібл.:** 21.

Abstract. The article is devoted to the study of certain problems related to the exercise by pre-trial investigation authorities of their powers regarding the issues under their jurisdiction in accordance with the provisions of Article 216 of the CPC of Ukraine. It is well known that successful consideration of a criminal case depends on optimally formed pre-trial preparation materials by the prosecution. The significant importance of this procedural institution and the absence of a unified approach to understanding the concept of "jurisdiction" makes it important to study and clarify its content at the theoretical and practical level. In turn, the legal properties of the case which correlate with the court's competence to determine the jurisdiction itself should also be taken into account. The article analyzes the procedure for investigating and determining jurisdiction by the subjects of pre-trial investigation and identifies the problematic aspects of this stage of restoration of the right violated by criminal acts. The author also analyzes the role of the prosecutor as a person who provides procedural guidance to the pre-trial investigation in the context of the scope of his/her powers to determine the issue of jurisdiction and further court proceedings. This topic is determined by the existence of problems combined in the investigative and judicial practice related to the overly broad interpretation and application of criminal procedure rules. A competent resolution of the issue of jurisdiction guarantees compliance with the rule of law in the investigation of crimes and prevents delays in the transfer of criminal proceedings from one pre-trial investigation body to another. Nowadays, the scientific and practical debate around the problems associated with determining jurisdiction by various government agencies is gaining relevance. The authors have concluded that there is no systematic approach of the legislator in resolving problematic issues at the stage of determining jurisdiction which affects the formation of the evidentiary basis during pre-trial and trial proceedings. An analysis of judicial practice has been conducted. It demonstrates the relevance of the chosen research topic and the need for further scientific research in this direction. After all, the quality of criminal court proceedings largely depends on the results of an impartial and complete pre-trial investigation.

Keywords: jurisdiction of a criminal case; criminal procedure; admissibility of evidence; sufficiency of evidence, pre-trial investigation, subjects of pre-trial investigation.

Formulas:0, **Figures:**0, **Tables:**0, **Bibliography:**21.

Постановка проблеми. Проведений авторський теоретико-правовий аналіз судової практики показав, що на даний час не усунуто проблеми, пов'язані з застосуванням положень кримінально-процесуального законодавства щодо визначення підслідності. Така ситуація негативно впливає на стан досудового розслідування, що в подальшому може стати причиною порушення прав підозрюваного, що суперечить конституційним гарантіям верховенства права.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукові погляди щодо проблем застосування ст. 216 КПК були і залишаються об'єктом уваги науковців різних шкіл. Дослідження у цьому напрямку здійснювали Романюк В. В., Городецька М. С., Смоляк І., Омаров А. А., Погорецький М. А., Гринюк В. О., Кицан Ю. І., Прокопенко В. та інші.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблематики, яким присвячується означена стаття. У статті розкрито підслідність, як проблему, щодо обсягу повноважень органів досудового розслідування, запропоновано аналіз чинного законодавства.

Формування цілей статті є здійснення теоретико-правового аналізу

чинного кримінального процесуального законодавства щодо обсягу повноважень органів досудового розслідування під час визначення підслідності кримінальних проваджень, моніторингу судової практики, виявлення теоретичних проблем та розроблення наукових підходів до їх розв'язання.

Викладення основного матеріалу.

Ухвалення правосудного судового рішення неможливе без неупередженого з'ясування обставин вчиненого кримінального правопорушення на всіх стадіях процесу. При цьому з'ясовуються обставини, які потребують детального дослідження та підготовки робочої зони з виходом до місця вчення злочину та виконання слідчо-розшукових дій. Такі дії мають місце в ході документування події злочину з використанням передбачених Кримінально-процесуальним кодексом України форм і методів досудового розслідування. Процесуальний порядок та перелік обов'язків органів досудового розслідування (прокурора, слідчого, дізнавача) чітко виписані у Кримінальному процесуальному кодексі України та зобов'язують управнених осіб діяти в межах закону, без зволікань реагувати на порушення кримінального характеру.

Важливим етапом регулювання відносин у сфері заподіяння суспільно небезпечного діяння (шкоди) було прийняття законодавцем розширеного переліку повноважень для розв'язання питань кримінальної відповідальності, порядку збору доказів, принципів змагальності під час судового розгляду тощо.

Відповідно до статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та в спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [1]. Ці законодавчі приписи покладають на державні органи та їх посадових осіб у межах їх компетенції обов'язки дотримуватися відповідних положень чинного законодавства. Формулюючи теоретико-правові засади кримінального процесу варто зазначити, що основні принципи змагальності та рівності сторін закладені як основоположні компоненти концепції «справедливого розгляду кримінальної справи» у розумінні пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом...) [2].

Аналітико-правове дослідження окремих рішень ЄСПЛ, зокрема, у справі «Салов проти України» (заява №65518/01, п. 87) [3], уповноважений суд зробив висновок, що принцип рівності сторін у процесі є лише одним з елементів справедливого судового розгляду, яке також включає фундаментальний принцип змагальності процесу («Руїс-Матеос проти Іспанії» (Ruiz-Mateos v. Spain), заява №12952/87, п. 63) [4].

У загальному розумінні досудове розслідування має бути проведене в межах територіальної юрисдикції «підсудності» кримінальної справи. При дослідженні проблем підслідності кримінальних проваджень Ю. І. Кицан зазначає, що правильне вирішення підслідності гарантує повне, всебічне, об'єктивне і швидке розслідування злочинів, запобігання

тяганини з передачею кримінальних справ від одного органу досудового розслідування іншому. Інститут підслідності є одним із засобів забезпечення законності в кримінальному судочинстві [5, с. 89].

Беручи до уваги наукове підґрунтя, цілком погоджуємося з позицією науковця в тому, що без посилання до норм процесуального права не може бути належно захищене матеріальне право, а отже при документуванні злочину на стадії досудового розслідування та в ході судового розгляду мають застосовуватися норми ККУ і КПК України. Такий підхід обґрунтований положеннями статті 2 Кримінального-процесуального кодексу України щодо завдань кримінального судочинства (завданнями кримінального провадження є захист особи... щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини...) [6].

Ефективна взаємодія між органами досудового розслідування і судом дозволяє в межах КПК України розв'язувати багатозадачні питання підслідності, а отже є можливість здобути докази наявності чи відсутності події злочину (складу злочину) при проведенні невідкладних слідчих (розшукових) дій. Це своєю чергою впливатиме на подальші рішення суду щодо встановлення винуватості (невинуватості) підозрюваного.

Поділяємо думку В. В. Романюка про те, що за законом досудове розслідування має визначений порядок здійснення підслідності, який є єдиним для всіх органів досудового розслідування, незалежно від їх статусу та визначення підслідності, і не підлягає довільному трактуванню [7, с. 109].

А.А. Омаров вказує на те, що підслідність може розглядатися як сукупність кримінальних процесуальних норм, що містять правила, дотримання яких дозволяє визначити орган, який має здійснювати досудове розслідування кримінального правопорушення [8, с. 28].

Як бачимо, науковець дійшов висновку, що законодавець наділяє органи досудового розслідування «певними

правилами» щодо відкриття кримінального провадження та відповідним, суворо регламентованим порядком розслідування. При цьому, у законодавстві для практичної площини мають бути внесені зміни щодо прав учасників на оскарження підслідності. При цьому законодавець вводить часові обмеження для зацікавлених осіб: у випадку неоскарження постанови про відкриття кримінального провадження з причин порушення підслідності, такі учасники справи позбавляються права на оскарження дій слідчого (дізнавача) у ході розгляду.

Водночас, як зазначає М.С. Городецька, право людини на свободу та особисту недоторканість, гарантоване ст. 29 Конституції України, ст. 12 КПК України, ст. 5 Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод, не є абсолютним та може обмежуватися задля досягнення законної мети, на законних підставах та в порядку, визначеному законом [9, с. 167].

Погоджуємось з висловленою позицією І. Смоляк, яка зазначає, що якщо розглядати кримінальне провадження як сукупність стадій досудового та судового розслідування, то результатом переходу від першої стадії до другої є діяльність сторони обвинувачення, яка виражається у спільній діяльності органу досудового розслідування (слідчого) та прокурора [10, с. 182].

М. А. Погорецький та В. О. Гринюк слушно зазначають, що визначення підслідності може вплинути на відкриття кримінального провадження на різних етапах кримінального процесу, при цьому, основні проблеми будуть в питаннях допустимості доказів [11, с. 63].

Крім того, у юридичній практиці, а саме в постановях суду касаційної інстанції у провадженнях від 30 вересня 2020 року у справі № 563/1118/16-к (провадження № 51-1078км20) [12], від 14 квітня 2020 року у справі № 761/34909/17 (провадження № 51-10064км18) [13], від 25 серпня 2021 року у справі № 668/14933/15-к (провадження № 51-6453км18) [14] та інших у висновках неодноразово виокремлюють докази, які

мають бути отримані лише уповноваженими органами.

Як зазначено у постанові Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 24 травня 2021 року (провадження № 51-2917км20, справа № 640/5023/19), у кримінальному процесуальному праві загальноновизнаними є такі критерії допустимості доказів: належне джерело; належний суб'єкт; належна процесуальна форма; належна фіксація; належна процедура; належний вид способу формування доказової основи. В аспекті належного суб'єкта, у тому числі, слід розглядати і орган досудового розслідування [15].

Водночас, необхідно мати на увазі нормативні обмеження, які виступають засобами стримування у розумінні забезпечення конституційних принципів верховенства права для всіх учасників кримінального процесу. Говориться про допустимість і належність доказів, а також про шляхи їх здобуття. У контексті сказаного доцільно навести приклади діяльності суду.

Так, 22 червня 2017 року Комунарський районний суд м. Запоріжжя повернув обвинувальний акт прокурора у кримінальному провадженні у зв'язку з тим, що кримінальне провадження, яке підслідне органам досудового розслідування НАБУ, розслідувалося слідчим органів Національної поліції під керівництвом прокурора загальної прокуратури замість прокурора САП. У своєму рішенні суддя вказав, що порушення зазначених вимог КПК України позбавляють доказового значення ті відомості, які були отримані, роблять доказ недопустимим. Такий доказ не може бути покладений в основу підозри, обвинувачення, використаний для доказування інших значущих у кримінальному провадженні обставин. прокурору [16]. Це порушення стало однією з підстав для повернення обвинувального акта, а докази, зібрані неналежним суб'єктом досудового розслідування і покладені в основу обвинувачення, визнані судом недопустимими.

Варто зазначити, що правомірність поділу справ між органами досудового розслідування у розумінні застосування положень статті 216 КПК України залежить, насамперед, від його правильної правової кваліфікації. Контрольна функція у цьому процесі відведена прокурору, який забезпечує процесуальний контроль за ходом досудового розслідування, та надає вказівки слідчим (дознавачам) для прийняття відповідних рішень за матеріалами які мають у них у провадженні.

Підставами розслідування кримінальної справи є правильний розподіл справ за підслідністю між тим чи іншим органом та їх підрозділами. Ураховуючи практику ЄСПЛ у справі Джафаров проти Азербайджану» від 17.03.2016, у якій чітко описано «обґрунтовану підозру», означає існування фактів або інформації, які могли б переконати об'єктивного спостерігача в тому, що відповідна особа могла вчинити злочин (п. 116 рішення) [17].

На цій стадії доцільно навести наукове тлумачення поняття «підслідність». Л. М. Лобойко визначає цей інститут як «сукупність встановлених законом ознак кримінального провадження, згідно з якими воно належить до відання певного органу досудового розслідування [18, с. 189].

На думку В. Ягодинського, існує лише два види підслідності – предметна (родова) та територіальна [19, с. 20].

Характеризуючи інститут підслідності, І. В. Грицюк та О. С. Лаба

узагальнюють наукові підходи до розуміння цього питання, і пропонують виділяти такі її види, як предметна, альтернативна, персональна та територіальна підслідність [20, с. 197].

Як було зазначено вище, не є унікальними у правозастосовній практиці ситуації, коли зібрані в кримінальному провадженні докази визнавалися судом недопустимими саме через порушення встановленим кримінальним процесуальним законодавством правил підслідності. Особливої актуальності піднята проблема набуває в умовах воєнного стану, про що йдеться у Законі України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо удосконалення окремих положень досудового розслідування в умовах воєнного стану» [21].

Висновки. Головною задачею інституту підслідності є досягнення визначеного законом компетентного розподілу кримінальних проваджень між управленими на такі дії органами, що здійснюють досудове розслідування. Вважаємо, що в сучасних умовах необхідно внести зміни до статті 216 КПК України, в яких чітко розмежувати посуб'єктний статус підозрюваних та склад злочину з урахуванням службового становища особи, яка притягається до кримінальної відповідальності, а також забезпечення територіальної юрисдикції органів, які управлені на провадження передсудового (досудового) розслідування.

Література:

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30.
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод : {Конвенцію ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.97} з поправками, внесеними відповідно до положень Протоколів № 11, 14 та 15 з Протоколами № 1, 4, 6, 7, 12, 13 та 16. Відомості Верховної Ради України. 1950. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення 06.02.2023)
3. Рішення ЄСПЛ «Салов проти України» заява № 65518/01, п. 87. Стразбург, 2005. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_428#Text (дата звернення 06.02.2023)
4. Рішення ЄСПЛ «Руїс-Матеос проти Іспанії» (Ruiz-Mateos v. Spain), заява №12952/87, п. 63 1999. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_360#Text (дата звернення 06.02.2023)
5. Кицан Ю. І. Підслідність кримінальних справ: перспективи вдосконалення нормативно-правового регулювання. Вісник ХНУВС. № 1 (56). С. 88 – 93.
6. Кримінальний процесуальний кодекс України. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9-10, № 11-12, № 13. Ст. 88.
7. Романюк В.В. Зміна прокурором підслідності: проблеми правозастосування. Право і безпека. 2022. No 2

(85). С. 107–120. URL : <https://dspace.univd.edu.ua> (дата звернення 06.02.2023)

8. Омаров А. А. *Институт підслідності в кримінальному провадженні* : дис. канд. юр. наук : 12.00.09. Харків, 2017. 214 с.
9. Городецька М. С. *Визначення предмета відання слідчого судді при застосуванні заходів забезпечення кримінального провадження. Правовий часопис Донбасу. No 3-4 (61). 2017. С. 164–171.*
10. Смоляк І. *Співвідношення поняття «незмінність прокурора» та зміна підслідності. Юридичний вісник. 2022. No 2. С. 182–189. URL : <https://doi.org/10.32837/yuv.v0i2.2337> (дата звернення 06.02.2023)*
11. *Погорецький М. А., Гринюк В. О. Визначення прокурором підслідності кримінального провадження. Вісник кримінального судочинства. 2016. № 3. С. 60–68.*
12. *Постанова Верховного Суду колегії суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду справа № 563/1118/16-к провадження № 51-1078км20, м. Київ, від 30 вересня 2020 року. URL : <https://verdictum.ligazakon.net/document/91998609> (дата звернення 06.02.2023)*
13. *Постанова Верховного Суду колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду у складі справа № 761/34909/17 провадження № 51-10064 км 18, м. Київ, від 14 квітня 2020 року. URL : <https://verdictum.ligazakon.net/document/88904111> (дата звернення 06.02.2023)*
14. *Постанова Верховного Суду колегії суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду справа № 668/14933/15-к, провадження № 51-6453км18, м. Київ, від 25 серпня 2021 року. URL : <http://iplex.com.ua/doc.php?regnum> (дата звернення 06.02.2023)*
15. *Постанова Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду (провадження № 51-2917км020), справа № 640/5023/19, від 24 травня 2021 року. URL : <http://iplex.com.ua/doc.php?regnum> (дата звернення 06.02.2023)*
16. *Ухвала Комунарського районного суду справа № 331/7625/17, провадження №1-кп/333/713/17, м. Запоріжжя, від 20 грудня 2017 року. URL : <https://zakononline.com.ua/court-decisions/show/71135233> (дата звернення 06.02.2023)*
17. *Рішення ЄСПЛ «Джафаров против Азербайджана» заява № 69981/14. Страсбург, 2016. URL : <https://precedent.in.ua/2016/06/21/rasul-dzhafarov-protiv-azerbajdzhana/> (дата звернення 06.02.2023)*
18. *Лобойко Л. М. Кримінальний процес. Підручник. Київ. 2014. 432 с.*
19. *Ягодинський В. Підслідність злочинів. Право України. № 2. 1993. С. 19–22.*
20. *І. В. Грицюк та О. С. Лаба Підслідність як інститут кримінального процесуального права. Міжнародний юридичний вісник: актуальні проблеми сучасності: теорія і практика. Вип. 3-4 (12-13). 2018. С. 194–198.*
21. *Закон України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо удосконалення окремих положень досудового розслідування в умовах воєнного стану». Відомості Верховної Ради (ВВР). від 27.07.2022 № 2462-IX.*

References :

1. The Verkhovna Rada of Ukraine (1996), The Law of Ukraine “Constitution of Ukraine”: of June 28. 1996 No 254k / 96-BP. Known.. 1996. No 30. Art. 42.
2. Konventsiia pro zakhyst prav liudyny ta osnovopolozhnykh svobod [Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms]. (1997, September 11). Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy - Information of the Verkhovna Rada of Ukraine. Kyiv: Parlam. vyd-vo, Ukraine. Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (Accessed 6 February 2023)
3. Rishennia YeSPL Salov proty Ukrainy zaiava № 65518/01, p. 87.[ECHR judgment Salov v. Ukraine application No. 65518/01, para. 87]. (2005) Strazburh. Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_428#Text (Accessed 6 February 2023)
4. Rishennia YeSPL Ruis-Mateos proty Ispanii zaiava №12952/87, p. 63 1999.[Ruiz-Mateos v. Spain Application No. 12952/87, para. 63, 1999]. Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_360#Text (Accessed 6 February 2023)
5. Kytsan, Yu.I. (2012). “Consequences of criminal cases: prospects for improvement of normative and legal regulation”. *Visnyk KhNUVS. № 1 (56). P. 88 – 93, Ukraine.*
6. Verkhovna Rada of Ukraine (2012), The Law of Ukraine “Criminal Code of Ukraine”, Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy - Information of the Verkhovna Rada of Ukraine. Kyiv: Parlam. vyd-vo, Ukraine.
7. Romaniuk, V. V. (2022). “Change of jurisdiction by the prosecutor: problems of law enforcement”. *Pravo i bezpeka, 2(85), P. 107–120. Ukraine. Available at: <https://doi.org/10.32631/pb.2022.2.10> (Accessed 6 February 2023)*
8. Omarov, A. A. (2017). “Institute of jurisdiction in criminal proceedings” Abstract of Ph.D. dissertation, Criminal Proceeding, Kharkiv, Ukraine.
9. Horodets'ka M. S. (2017) “Determination of the subject matter of the investigating judge when applying measures to ensure criminal proceedings”. *Pravovyj chasopys Donbasu. No 3-4 (61). Pp. 164–171.*
10. Smoliak, I. (2022). “Correlation of the concept of “irremovability of the prosecutor” and change of investigative jurisdiction”. *Yurydychnyj visnyk, № 2, Pp.182 - 189. Available at: <https://doi.org/10.32837/yuv.v0> (Accessed 6 February 2023)*
11. Pohorets'kyj M. A., Hryniuk V. O. (2016). “Determination by the prosecutor of the subjectivity of criminal proceedings”. *Visnyk kryminalnoho sudochynstva, № 3. Pp. 60–68.*
12. *Postanova Verkhovnoho Sudu kolehii suddiv Tretoi sudovoi palaty Kasatsiinoho kryminalnoho sudu справа №*

563/1118/16-k provadzhennia № 51-1078km20 [Resolution of the Supreme Court of Ukraine of the panel of judges of the Third Judicial Chamber of the Criminal Court of Cassation case No. 563/1118/16-к proceedings No. 51-1078км20] (2020, September 30). Kyiv [in Ukrainian]. Available at: <https://verdictum.ligazakon.net/document/91998609> (Accessed 6 February 2023)

13. Postanova Verkhovnoho Sudu kolehii suddiv Druhoi sudovoi palaty Kasatsiinoho kryminalnoho sudu u skladi sprava № 761/34909/17 provadzhennia № 51-10064 km 18 [Resolution of the Supreme Court of Ukraine of the panel of judges of the Second Judicial Chamber of the Criminal Court of Cassation in case No. 761/34909/17, proceedings No. 51-10064 km 18] (2020. April 14). Kyiv [in Ukrainian]. Available at: <https://verdictum.ligazakon.net/document/88904111> (Accessed 6 February 2023)

14. Postanova Verkhovnoho Sudu kolehii suddiv Tretoi sudovoi palaty Kasatsiinoho kryminalnoho sudu sprava № 668/14933/15-k, provadzhennia № 51-6453km18 [Resolution of the Supreme Court of Ukraine of the panel of judges of the Third Judicial Chamber of the Criminal Court of Cassation case No. 668/14933/15-к, proceeding No. 51-6453км18](2021, August 25) Kyiv, Ukraine. Available at: <http://iplex.com.ua/doc.php?regnum> (Accessed 6 February 2023)

15. Postanova Ob`iednoi palaty Kasatsiinoho kryminalnoho sudu Verkhovnoho Sudu Ukrainy sprava № 640/5023/19, provadzhennia № 51-2917 kmo 20 [Resolution of the Joint Chamber of the Cassation Criminal Court of the Supreme Court of Ukraine case No. 640/5023/19, proceedings No. 51-2917 kmo 20] (2021, May 24)m, Ukraine. Available at: <http://iplex.com.ua/doc.php?regnum> (Accessed 6 February 2023)

16. Ukhvala Komunaraskoho raionnoho sudu sprava № 331/7625/17, provadzhennia №1-кп/333/713/17,[Decision of the Kommunaraskyi District Court case No. 331/7625/17, proceeding No. 1-кп/333/713/17,] (2017, December 20) Zaporizhzhia, Ukraine. Available at: <https://zakononline.com.ua/court-decisions/show/71135233> (Accessed 6 February 2023)

17. Rishennia YeSPL (2016) «Dzhafarov protyv Azerbaidzhana» zaiava № 69981/14 [ECHR judgment "Jafarov v. Azerbaijan" application No. 69981/14]. [in Strasbourg]. Available at: <https://precedent.in.ua/2016/06/21/rasul-dzhafarov-protyv-azerbajdzhana> (Accessed 6 February 2023)

18. Lobjko L. M. (2014). Kryminal'nyj protses [Criminal process]. Kyiv, Ukraine.

19. Yahodyns'kyj V. (1993). "Consequences of crimes". *Pravo Ukrainy*. № 2. Pp. 19–22.

20. Hrytsiuk, I. V. and Laba, O. S. (2018) "Suspicion as an institution of criminal procedural law". *Mizhnarodnyj iurydychnyj visnyk: aktual'ni problemy suchasnosti teorii i praktyka*. Vyp. 3-4 (12-13). Pp.. 194 – 198

21. The Verkhovna Rada of Ukraine (2002), The Law of Ukraine "On amendments to the Criminal Procedure Code of Ukraine to improve certain provisions of pre-trial investigation under martial law", *Vidomosti Verkhovnoi Rady – Information of the Verkhovna Rada*, Ukraine.

Стаття надійшла до друку 16.02.2023 року